

מה עושה אישה שחמותה מתקשרת אליה כדי לברר על מישהי?

אם היא חכמה, כמוני היום, היא אומרת את האמת: "חמותי היקרה (זאת האמת!) אני מנסה להשכיב את הנכדים שלך לישון. לא מצליחה. אלה הגנים שלכם, אגב, אם אנחנו בעניין כנות. נדבר אחרי שהם יירדמו, והמוח שלי יתעורר".

אם היא צעירה, כמוני לפני שתיים עשרה שנה, היא אומרת: "בשמחה. על מי רצית לשאול?"

"נָמִי סופר. מכירה?" התעלמה חמותי מהגנים שצרחו ברקע. "היא למדה בסמינר ארבע שנים מתחתייך".

"בטח, נמי", גירדתי בתאי מוחי המחוקים למחצה. "היא חמודה".

טיפ לחמות המבררת:

אם כלתך אומרת לך על מישהי שהיא 'חמודה', זה סימן שהיא לא ממש זוכרת את מישהי, או שנמחקו לה תאי מוח בגלל הנכדים שלך שלא יודעים לישון. סביר להניח ששתי התשובות נכונות.

לא זכרתי אותה, אני מודה. הייתי יו"ד-גימ"לניקית עסוקה כשהיא עשתה את צעדיה הראשונים בסמינר, טי"תית מתחילה. וכשהיא סיימה את הסמינר, הייתי שקועה עמוק בחיי כרעיה וכאמא. ובכל זאת, למען חמותי (היקרה!) ניסיתי לשלוף פרטי טריוויה מראשי על הנמי הזו שלא ממש זכרתי. זכרתי את הקוקו הבהיר (ד"ל. כבר בי"ב היא גזרה ל"קארה"). זכרתי שהיא הייתה קצת נמוכה (מטר חמישים וחמש, הודיעה החמות מיד אחרי האירוסין) וקצת מלאה (מידה ארבעים וארבע, כמו שסיפרה לי בעצמה). זכרתי אותה מוקפת תמיד בחברות. עפה ממקום למקום. כולה צוף וכנפיים. מלכת הכוורת. אלף 'בזזזז' סביבה. לא שיקרתי כשאמרתי שהיא חברותית. עד היום היא כזאת. לא ידעתי איך הייתה בתור תלמידה, ומה עוד מיוחד בה. בניסיון נואש להיות כלה אפקטיבית יותר, גירדתי שוב בתאי מוחי. נזכרתי בכנס ההורים.

"היא מציגה לא רגיל!" הרעתי בהתלהבות לתאי מוחי.

"היא - מה?" נרתעה חמותי מהתרועה.

"יש לה כישרון משחק נדיר", תיארתי לחמותי את המופע. חברה מההתמחות אימנה את המקהלה. ככה התגנבתי פנימה. סיפרתי על נמי שייבבה בנימה נוגעת ללב, כמעט קרסה על קיר מצויר. איך זלגו דמעות מעיניה מול הקלגסים. וכמה התרשמנו מהיכולת שלה לנטוף בכי אמיתי לכבודה של הצגה. לא ניחשתי, וחבל שלא, שהכישרון הנדיר עתיד לעצבן אותי כהוגן.

אפשר לומר שרק בגללי היו ווארט ואירוסין וחתונה. במו פי ותאי מוחי המחוקים חלקית הכנסתי את גיסתי למשפחה.

שנים עשרה שנה לאחר מכן אני נזכרת ברגע ההוא בגלל נמי שיושבת מולי ומייבבת.

הנימה: נוגעת ללב.

המקום: הבית של חמי וחמותי.

הנסיבות: סבתא סוזי לא עונה לחמותי, וחמותי היסטורית. הבנים (דהיינו: בעלי וגיס) נקראו למשימה, לנסוע יחד עם אבא שלהם למושב, לפרוץ לבית של סבתא סוזי, לבדוק למה היא ישנה כל כך הרבה / למה היא מסננת את המשפחה / לאן נעלם הטלפון שלה / כל סיבה אחרת שגורמת לה לא לענות. נמי ואני נשלחנו

לתמוך בחמות ההיסטרית, לומר שהכל יהיה בסדר, ובטח קרה רק אחד מהנ"ל. עוד לפני שלחצתי על הידית, נמי שכחה למה אנחנו כאן, פרצה בבכי. "אני דואגת נורא".

"אין סיבה", דקלמתי בקול רגוע. "סביר להניח שסבתא רק יצאה לטייל, שכחה את עצמה בגינה הציבורית". זה קרה לפני חודשיים. חמותי מצאה אותה בארגז החול, מלמדת את זאטוטות המושב לקבב קובבות מבוך.

היגיון לא עובד על נמי. לכן אני ממשיכה לדקלם מילים שאף אחת לא מקשיבה להן. חמותי לופתת את הנייד באצבעות לבנות, מחכה שחמי יתקשר. נמי פועה לתוך טישו מפורר. חבילה שנייה. אני רושמת על לוח הקניות התלוי במטבח של חמותי: טישו.

"נמי, תירגעי".

"אני רוצה", היא מתייפחת. "אבל הלב שלי מרגיש שקרה משהו".

הלב שלה לא מרגש אותי. מרגיש תמיד, ויותר מדי.

"ברוך דיין האמת", לוחש רפאל בקול סדוק לפומית.

"לא!"

"כן. לצערי. נרדמה אתמול ולא קמה היום. לפחות זכתה במיתת נשיקה".

"אוי!" אני מלכסנת מבט אל חמותי ההיסטרית, אל נמי הבוכה. לא מאמינה שהלב שלה צדק!

"אני שמח שאת שם". רפאל מאמין בי. "את הבנאדם הנכון בשביל אמא שלי עכשיו".

לוטשת אישון תשוש בגיסתי, עוד בנאדם. והיא פה.

גם ב'שבעה' נמי היא נמי.

יושבת על המיטה בחדר הילדים הנטוש. מתייפחת על כל כתף מנחמת. תורמת טון טראגי לכל סיפור על סבתא סוזי. סבתא סוזי הייתה מתה ממנה, אילו הייתה

חיה. היא שנאה דרמות מיותרות.

אני בורחת למטבח. מנגבת לחי רטובה, מתגעגעת. שתי רשתיות מטושטשות צדות את המהומה על השיש ועל השולחן.

"אנחנו חייבות לסדר כאן", אני מקימה את נמי מהמיטה, גוררת למטבח. "תראי איזה בלגן".

"אנשים נחמדים", היא מושכת באפה. "הביאו אוכל לאבלים. מה רע?"

"אם לא נסדר, יהיה רע מאד", אני פותחת את המקרר. "צריך לבדוק מה אפשר להקפיא. ואיזה אוכל צריך מקרר, ומהר. וכדאי לאסוף את כל הכוסות החד פעמיות לפח. הן לא תאסופנה את עצמן".

"עכשיו?" נמי פוקחת עלי זוג עיניים מזועזעות.

"אז מתי?"

"לא יודעת. אולי אחרי שהמנחמות תלכנה. בינתיים, כל רגע שאנחנו פה, אנחנו לא שם. והן מספרות סיפורים יפים על סבתא סוזי", היא זורקת בי מבט נזף. חוזרת לחדר.

"האוכל יתקלקל עד שהן תלכנה", אני קוראת אחריה.

היא לא שומעת. רק ללב שלה היא מקשיבה.